

Ungvári László Zsolt

KÁPRÁZATOK AZ ÁLOM ÁTJÁRÓIN

RÉSZLETEK EGY CIKLUSBÓL

Az áttűnések köre

Hajnalodik,
a hold zsákjába zárja,
ellopja álmom,
ablakomon túl repülő
fecskek,
torkukban az éj kihűlt csillagaival.

Első találkozásunk reggele ez,
a folyosó üres,
de egyenes, mint léted lépcsői,
világít lázas tekinteted,
fehér inged a hajnal ezüstjében.

Szobám ajtajánál küszöb,
közeledsz a lét hangjegyeihez;
belépsz,
a reggelben fehér abrosz hív,
pohárban végtelen víz –
valós tükrébe néz a tekintet.

Kifeszítéd vásznad,
kísér láthatatlanul
az éles fényű gondolat
az állvány mögött;
két világ hídját rajzolod meg először –
az áttűnések körében
kettős létünk első ábrája.

Est érkezésekor levelet írok
a jövőnek;
írásjegyek sorával születik meg
a váratlan, véges béke
a mondat pontján túl,
kitekintünk az időtlen kertre
a madárröptű jelen ablakából,
a hold növekvő golyóját figyelve,
utolsó sétára készülvén a túlsó világba lépés
nyugtalan éjszakája előtt,
hallván már
a hívást az álombeli átváltozás
országából.

Az átváltozás arcképe

Az éjszaka izzó csillagpályáin
süvítő, űri szél röpít,
nem létezik
már ellenkező irány,
a sötétben világítón vezet a fénysáv –
a valóság kötése szűnik,
az ébrenléten túl járunk,
a kozmosz idegen világi hívnak,
végül felfüggesztődik
a csillapíthatatlan hiány –
bejárjuk
az álom pályáit.

Kötés és oldás a sorsod,
hazatérést hozó áldásban –
ittléted kihívás,
egyedül vagy,
de túllépsz végül a halálon,
ahol nemlét nincs,
csak a láthatatlan jelzés

hangjai
a végleges feloldozásban.

Álmod végső ecsetvonása világít
az alvó vásznon,
első arcképed
túlsó világi mását hívta létbe
a vízió villódzása,
s az ébrenlét jövetelekor,
a szerény reggeli fényben,
mikor megszületik a való józanságában
átváltásod világító
metszete.

Isten kéznyomát rejti,
találkoztál léted rejtélyével,
az éj ezüstlő fényívén haladván,
én követtelek,
és vezettem kezed láthatatlanul,
míg rád talált végül a szomorú
halhatatlanság.

A lét futamai

Hűvösödnek az esték, beteg fény kábít,
csörögnek a kialvó nappal után a kórterem
kulcsai, de nem zárhatják be
látomásaink országát soha.

Lényed ezer képmása
pörög le az időben,
én hallgatom hangszeremen
a lét villámló futamait,
repülő hangjegyek révületében.

Lapodon folyékony ezüstben
unikornis születik –
szellemed sokadik rajza ez
a közelgő éjben,
ébred is álmodsz, fekete írónnal kezdedben,
suhognak papírod ívei,
nem szűnik izzásod,
ébrednek teremtményeid.

Én hosszan kitarított hang vagyok –
mondataim ívének
egyetlen lélegzetvételében,
áldottan a lázban.

Az árnyak képei eltűntek már a sötétben,
elűztük a halált – lázadók vagyunk
a lélek közös
súlytalanságát keresőn,
az éjjeli jelenés köreiben.

Lázba jutsz a holdat vizsgálva,
századok óta
figyeled, s az élet: *egyetlen* itt.
Rajzolsz –
ajzott sámán szédeleg kábulatban
világok átjáróin,
s a lélek röpül láthatatlanul,
a jövő
bölcs vigaszában.

Álmatlan lélegzet

Éjféli, nyugtalan eső,
mint fázó szél boltívén ismeretlen,
kottázatlan dallam,
ébredlét
az ablak üvegén túl –

az álmatlan lélegzet kihagy,
a lehalkított világ óráiban
szólítanak az időtlenség hangjai;
útra kelés ez,
rejtélyben, magnyi szavakkal,
éjszakai,
békétlen csöndben.

Vékony holdsáv révületében
lebegsz,
míg a világítatlan szoba mélyén,
a lélek parányi bolygóján
fölviláglik a másik lét,
pörgünk a vonzás tengelyén.

A tárgyak súlytalanok már,
kettős, konok magányunk
kötése szűnik,
az álom jelei vakítanak a látomásban,
befejezetlen küldetésünk harcra
hív –
jövönk óriás vitorlákkal
irányít,
s mikor megérkezik fehér,
izzó párnáival
a hajnal,
a lassún lélegző kertbe
nyugalom költözik,
rejtett ösvényein sétálunk,
figyelő fák
követnek dúdolón;
lebegéssé válik
a múlt
az álmodott teremtés
éber
képsoraiban,
a törékeny létet vigyázó
közös zarándoklat igéjében.

Záratlan történet

Utolsó közös alkonyunk ez,
halvány, vörös fény lebeg,
a nyárikertben
elfújják a lámpákat,
cserebogarak ütődnek hozzájuk,
eltévedt sün motoz a bokrok között;
múltunk apró fényei alszanak,
kerti székünk záratlan történet –
lelkek árnyjátéka rajta,
az emlékezés.

Ülünk a napszállat csöndességében,
a hallgatás a mezítlen
gondolattal rokon a közelgő
estben,
a kimondatlan szóban van öröklakásunk,
magányunk sötétje köré enyhítő késsel
gyúl a fény,
találkozásunk
kettős
születésünkben kezdet,
láthatatlan.

Az éjszaka
visz a jelenés
ismeretlen vidékeihez,
röpítő utazás
az álom felfedetlen
képsoraival,
az izzón lebegő szobában,
lényünk konokul kihív árnyaink
ellen;
hadakozunk hajnalig,
míg az ég sátráról
eltűnik a figyelő hold.

Elhagy az álom lázas világa,
arany tollhegy rajzol
világító betűket;
kifeszítve az ég vitorláit,
az ablak tükrén apró cinege
suhan át,
józanító nyugalmat
hoz a végleges reggeli
fényben.